

Kniha Jóel a laodicejská církev adventistů sedmého dne – číslo čtyřicet čtyři

Jeff Pippenger

2026-02-10

Číslo čtyřicet čtyři

V roce 1844 byla nauka o sobotě sedmého dne odpečetěna a poté zdůrazněna sestře Whiteové, když pohlédla do truhly smlouvy. Zaznamenala také, že v posledních dnech má nauka o vtělení tentýž nebeský důraz. Sobotu sedmého dne představuje zvláštní světlo z truhly, když započal předobrazný Den smíření, a sobotní sedmý rok představuje zvláštní světlo z truhly, když předobrazný Den smíření dospívá ke svému závěru.

Učení o vtělení je předobrazeno v posledním svatém shromáždění ve dvacáté třetí kapitole Leviticu; je omegou k sobotě sedmého dne, která je prvním svatým shromážděním na počátku dvacáté třetí kapitoly Leviticu. Tato první sobota představuje Boží stvořitelskou moc a poslední sobota představuje Jeho znovustvořitelskou moc. Tato první sobota je znázorněna číslem „23“ a poslední číslem „252“.

Tyto dva symboly tvoří opory Leviticus 23 a jsou také oporami milleritských dějin. Rok 1798 byl naplněním 2 520 let proti severnímu království Izraele a 2 300 let se naplnilo 22. října 1844. Když byla sestra White vedena do svatyně a pohlédla na Desatero, předobrazovala Boží lid posledních dnů, který následuje Krista do Nejsvětější svatyně, když dokončuje své dílo smíření. Zkouška chrámu je zkouškou následovat Beránka, kamkoli jde.

To jsou ti, kteří se neposkvrnili se ženami; neboť jsou panici. To jsou ti, kteří následují Beránka, kamkoli jde. Ti byli vykoupeni z lidí jako prvotiny Bohu a Beránkovi. Zjevení 14,4.

Sestra Whiteová jako prorokyně znázorňovala věrné na počátku, kteří vírou vstoupili do Nejsvětější svatyně, a tím podávala příklad věrných na konci, kteří vírou vstupují do Nejsvětější svatyně a poté pohlíží do schrány. To, co tam vidí osvětlené, je učení o vtělení, dovršení smíření. Vidí dva zastírající cheruby, představující dva soboty stvoření a znovustvoření. Vidí 252 na jedné straně schrány a 23 na druhé a rozpoznávají, že v souladu se stvořením a znovustvořením 23 představuje spojení božství s lidstvím a 252 chápou jako symbol proměny člověka v člověka sjednoceného s božstvím.

Slitovnice neměla být odnímána, takže to, že sestra Whiteová nahlédla dovnitř, bylo zvláštním zjevením, a prorocky se toto znázornění vztahuje spíše k posledním dnům než ke dnům, v nichž žila. Nazíráním jsme proměňováni. Zkouška chrámu spočívá v tom, že Kristus vede svůj lid panem do svého chrámu, krok za krokem. Prorocké pravdy představují kroky na stezce, kterou osvětluje poselství Půlnočního volání.

Milleritský chrám o šestačtyřiceti letech je krok.

Lidský chrám „23“ („muže a ženu je stvořil“) je stupněm.

Kristus, který za tři dny pozvedá svůj chrám, je jedním krokem.

Skladiště je chrám v Malachiášovi.

Nehemjáš očistil skladiště od znesvěcení způsobeného Tóbijášem.

V tom chrámu velekněz Chilkijáš během reformy krále Jóšijáše objevil Mojžíšovy spisy.

Chrám, který Nehemjáš očistil od znesvěcení, je tentýž chrám, který Kristus dvakrát očistil od jeho „svatokrádežného znesvěcení“, jak uvádí sestra Whiteová.

Rakev Millerova snu byla schodem.

Jakmile Kristus uvedl své věrné do Nejsvětějšího místa, vede je, jak je sestrou Whiteovou znázorněno, k arše, pozvedá slitovnici a dovoluje jim nahlédnout dovnitř. Když nahlédnou dovnitř, vidí, že jak učení o vtělení, tak i sobota sedmého dne jsou obestřeny jemnou září. Řádek za řádkem se ti, kteří rozpoznávají nauky, jež jsou „obestřeny jemnou září“, ztotožňují se sestrou Whiteovou, vstupující vírou do Nejsvětějšího místa a nahlízející do archy.

Starověcí proroci hovořili konkrétněji pro poslední dny než pro dny, v nichž žili. Když se tito starověcí proroci sami stávají součástí svědectví, představují Boží lid v posledních dnech, a Boží lid v posledních dnech je oněch sto čtyřicet čtyři tisíc. Sestra Whiteová je snad nejdůležitějším starověkým prorokem, neboť všechna její znázornění představují alfa dějiny omega dějin oněch sto čtyřicet čtyři tisíc. Všichni proroci znázorňují ostatek, avšak sestra Whiteová také představuje počáteční dějiny, které se naplňují v závěrečných dějinách—do posledního písmene.

V základních dějinách alfy byla sestra Whiteová ve vidění vzata do Nejsvětější svatyně nebeské svatyně. Když tam byla, slitovnice na schráně smlouvy, slitovnice, která neměla být odstraněna, byla pozvednuta, aby sestra Whiteová mohla nahlédnout dovnitř, kde spatřila Desatero přikázání.

„Ve velesvatyni jsem spatřila schránu; na jejím vrchu i po stranách bylo nejryzejší zlato. Na každém konci schrány byl nádherný cherub, s křídly rozprostřenými nad ní. Jejich tváře byly obráceny jedna k druhé a hleděly dolů. Mezi anděly byla zlatá kadidelnice. Nad schránou, kde stáli andělé, byla nesmírně jasná sláva, která vypadala jako trůn, na němž přebýval Bůh. Ježíš stál u schrány, a když k Němu vystupovaly modlitby svatých, kadidlo v kadidelnici dýmalo a On obětoval jejich modlitby svému Otci spolu s dýmem kadidla. Ve schráně byla zlatá nádoba s mannou, Áronova hůl, která vypučela, a kamenné desky, které se skládaly dohromady jako kniha. Ježíš je otevřel a já jsem na nich viděla Desatero přikázání, napsané Božím prstem. Na jedné desce byla čtyři a na druhé šest. Ta čtyři na první desce zářila jasněji než ostatních šest. Ale čtvrté, přikázání o sobotě, zářilo nade všemi; neboť sobota byla oddělena, aby byla zachovávána ke cti Božího svatého jména. Svatá sobota vypadala slavně — po celém jejím obvodu byla záře slávy. Viděla jsem, že přikázání o sobotě nebylo přibito na kříž. Kdyby bylo, pak by bylo i ostatních devět přikázání; a my bychom byli volni přestupovat všechna stejně jako přestupovat čtvrté. Viděla jsem, že Bůh sobotu nezměnil, neboť On se nikdy nemění. Ale papež ji změnil ze sedmého na první den týdne; neboť měl změnit časy a zákon.“ Early

Writings, 32.

Učení o sobotě sedmého dne bylo alfou učení zakládajících dějin mileritského hnutí, které započalo jako filadelfské mileritské hnutí, poté se roku 1856 proměnilo v laodicejské mileritské hnutí a následně roku 1863 v laodicejskou církev adventistů sedmého dne. Sestra Whiteová rovněž označuje učení omega v dějinách posledních dnů, kdy se laodicejské hnutí sto čtyřiceti čtyř tisíc proměňuje ve filadelfské hnutí sto čtyřiceti čtyř tisíc. Světla alfa a omega jsou představována učením o sobotě sedmého dne a učením o vtělení.

„Ti, kdo mají společenství s Bohem, chodí ve světle Slunce spravedlnosti. Nezneuctvují svého Vykupitele tím, že kazí svou cestu před Bohem. Nebeské světlo na ně září. Jak se přibližují k závěru dějin této země, jejich poznání Krista a proroctví, která se k němu vztahují, velmi vzrůstá. V Božích očích mají nekonečnou cenu; neboť jsou v jednotě s jeho Synem. Pro ně je slovo Boží nesmírně krásy a půvabu. Vidí jeho důležitost. Pravda se jim odkrývá. Učení o vtělení je zahaleno jemnou září. Vidí, že Písmo je klíčem, který odemyká všechna tajemství a řeší všechny obtíže. Ti, kdo nebyli ochotni přijmout světlo a chodit ve světle, nebudou schopni porozumět tajemství zbožnosti, avšak ti, kdo neváhali vzít na sebe kříž a následovat Ježíše, uvidí světlo v Božím světle.“ The Southern Watchman, 4. dubna 1905.

„učení o vtělení“ se také nazývá „tajemství zbožnosti“.

A bez odporu veliké jest tajemství zbožnosti: Bůh zjeven byl v těle, ospravedlněn v Duchu, ukázal se andělům, kázán jest pohanům, uvěřeno v něho na světě, přijat vzhůru do slávy. 1 Timoteovi 3,16.

„Tajemství“ je skryto až do poslední generace, kdy věrní spatří, že učení o vtělení je omegou soboty sedmého dne.

Tajemství, které bylo skryto od věků a od pokolení, nyní však bylo zjeveno jeho svatým; jímž Bůh chtěl oznámit, jaké je bohatství slávy tohoto tajemství mezi pohany, jímž jest Kristus ve vás, naděje slávy. Koloským 1,26.27.

Je příznačné, že právě Koloským 1,26 hovoří o „tajemství“, které „bylo skryto“, avšak toto tajemství je v posledních dnech „zjeveno“. Prorocké světlo je zjevováno tehdy, když je proroctví odpečetěno, jak je to znázorněno ve dvanácté kapitole Daniela, kde je na konci 1 260 dnů, v čase konce, jedno proroctví odpečetěno. Proroctví, které bylo po pokolení skryto, je odpečetěno, a tím proroctvím je pravda, která, když je odpečetěna, je „slávou“, jež je oznámena pohanům při nedělním zákoně. Tím tajemstvím je Kristus ve vás, naděje slávy, což je uskutečněno ve dnech, kdy zní sedmá polnice.

Ale ve dnech hlasu sedmého anděla, když začne troubit, bude dokonáno tajemství Boží, jak je oznámil svým služebníkům, prorokům. Zjevení 10,7.

Je zcela přiléhavé, že hlas sedmého anděla začal zaznívat desátého dne sedmého měsíce, jak je znázorněno ve Zjevení 10,7. Sedmý anděl je také představen jako třetí běda a první dvě bědy byly islám, čímž jsou podána dvě svědectví o tom, že třetí běda je islám. Tajemství Boží je dokonáno, když zní polnice islámu.

V dějinách sedmého troubení bude učení o vtělení, které je tajemstvím Krista ve vás, neboli spojením božství s lidstvím, jak je představoval Kristus, když na sebe vzal lidské tělo; uchazeči o to, aby byli mezi sto čtyřiceti čtyřmi tisíci, budou vyzkoušeni v tom, zda mají potřebný olej a víru, aby vstoupili do nejsvětějšího oddělení. Budou-li váhat, padne na ně temnota; budou-li následovat Beránka, kamkoli jde, budou vedeni k tomu, aby pohlédli do archy. V arše naleznou učení o sobotě sedmého dne a učení o vtělení.

Ačkoli jsou tyto dvě nauky významné, to, na co se soustředím, nejsou světla alfa a omega, nýbrž to, že prorokyně znázornila Boží lid, jak vstupuje do nebeské svatyně a hledí do truhly smlouvy. V dějinách sto čtyřiceti čtyř tisíc musí v posledních dnech nastat okamžik, kdy bude sto čtyřicet čtyři tisíc uvedeno do nejsvětější svatyně, aby pohlédlo na otevřenou truhlu smlouvy.

Jestliže máte víru věřit, že proroci znázorňují Boží lid v posledních dnech, spolu s vírou, že sestra Whiteová byla ve všem právě tak inspirována jako každý jiný prorok v Bibli, pak musí být použití, které jsem právě předložil, přijato jako pravdivé. Těch sto čtyřicet čtyři tisíc musí následovat Krista vírou do Nejsvětější svatyně, jak sestra Whiteová říká, že věrní učinili 22. října 1844. Tehdy se projevíly dvě skupiny: ti, kteří odmítli vstoupit vírou, a ti, kteří vstoupili.

„Byla jsem navracena k hlásání prvního příchodu Krista. Jan byl poslán v duchu a moci Eliášově, aby připravil cestu Ježíši. Ti, kdo odmítli Janovo svědectví, neměli prospěch z Ježíšova učení. Jejich odpor vůči poselství, které předpovídalo Jeho příchod, je postavil tam, kde nemohli ochotně přijmout ani nejsilnější důkazy, že On je Mesiáš. Satan vedl ty, kdo odmítli Janovo poselství, aby zašli ještě dále, odmítli Krista a ukřižovali Ho. Tím se postavili tam, kde nemohli přijmout požehnání v den Letnic, které by je bylo naučilo cestě do nebeské svatyně. Roztržení chrámové opony ukázalo, že židovské oběti a obřady již nebudou přijímány. Veliká Oběť byla přinesena a byla přijata a Duch svatý, který sestoupil v den Letnic, obrátil mysl učedníků od pozemské svatyně k nebeské, do níž Ježíš vstoupil svou vlastní krví, aby na své učedníky vylil užitek svého smíření. Avšak Židé byli ponecháni v naprosté temnotě. Ztratili všechno světlo, které mohli mít o plánu spasení, a nadále důvěřovali ve své neužitečné oběti a dary. Nebeská svatyně zaujala místo pozemské, oni však o této změně neměli žádné poznání. Proto nemohli mít prospěch z Kristovy prostřednické služby ve svatyni.“

„Mnozí pohlízejí s hrůzou na jednání Židů, kteří Krista odmítli a ukřižovali; a když čtou dějiny jeho potupného zneuctění, domnívají se, že jej milují a že by ho nebyli zapřeli jako Petr ani ukřižovali jako Židé. Avšak Bůh, který zkoumá srdce všech, podrobil zkoušce onu lásku k Ježíši, o níž vyznávali, že ji cítí. Celé nebe s nejhlubším zájmem sledovalo, jak bylo přijato poselství prvního anděla. Mnozí však, kteří vyznávali, že milují Ježíše, a prolévali slzy, když četli příběh o kříži, se dobré zprávě o jeho příchodu posmívali. Místo aby toto poselství přijali s radostí, prohlásili je za blud. Nenáviděli ty, kdo milovali jeho zjevení, a vylučovali je z církvi. Ti, kdo odmítli první poselství, nemohli mít prospěch z druhého; a neprospěl jim ani půlnoční křik, který je měl připravit, aby s Ježíšem vírou vstoupili do nejsvětějšího místa nebeské svatyně. A tím, že zavrhl obě předchozí poselství, tak zatemnil své porozumění, že v poselství třetího anděla, které ukazuje cestu do nejsvětějšího místa, nevidí žádné světlo. Viděla jsem, že jako Židé ukřižovali Ježíše, tak i jmenovité církve ukřižovaly tato poselství, a proto

nemají žádné poznání cesty do nejsvětějšího místa a nemohou mít prospěch z Ježíšovy přimluvy tam. Podobně jako Židé, kteří přinášeli své neužitečné oběti, přinášejí i oni své neužitečné modlitby do oddělení, které Ježíš opustil; a satan, potěšen tímto klamem, na sebe bere náboženský charakter a vede mysl těchto takzvaných křesťanů k sobě, působí svou mocí, svými znameními a lživými zázraky, aby je pevně připoutal do své léčky.“ Early Writings, 259–261.

Sestra Whiteová označuje postupný proces zkoušky v dějinách Jana Křtitele a Krista, který skončil tím, že Židé byli v naprosté temnotě, aby tím ilustrovala tytéž dějiny v době milleritů, což jsou alfové dějiny sestry Whiteové, starověké prorokyně posledních dnů. Zkouška života a smrti na počátku spočívala v tom, zda vstoupit do Nejsvětější svatyně, či to odmítnout. Odmítnutí tak učinit přivedlo na vzbouření v dějinách milleritů stejnou temnotu, jaká přišla na vzpurné Židy v Kristových dějinách.

Ježíš vždy znázorňuje konec nějaké věci spolu s počátkem nějaké věci; a tak, když byla sestra Whiteová vzata do Nejsvětější svatyně a pohlédla na otevřenou schránku smlouvy, ve spojitosti se zkouškou z 22. října 1844 to určuje, že sto čtyřicet čtyři tisíc budou zkoušeni v tom, zda budou následovat Beránka do Nejsvětější svatyně, anebo vejdou do dokonalé věčné temnoty. Tato skutečnost je založena na víře, která rozumí tomu, že dávní proroci znázorňují Boží lid posledních dnů tehdy, když se sami stávají součástí zaznamenaného svědectví. Sestra Whiteová znázorňuje obě třídy.

„Když jsem se nacházela v tomto stavu sklíčenosti, měla jsem sen, který na mou mysl hluboce zapůsobil. Zdálo se mi, že vidím chrám, k němuž se hrnulo mnoho lidí. Jen ti, kdo v tomto chrámu naleznou útočiště, budou zachráněni, až se čas uzavře. Všichni, kdo zůstanou venku, budou navěky ztraceni. Zástupy venku, které se ubíraly svými různými cestami, se posmívaly a vysmívaly těm, kdo vcházel do chrámu, a říkaly jim, že tento plán záchrany je lstivým klamem, že ve skutečnosti nehrozí vůbec žádné nebezpečí, jemuž by bylo třeba se vyhnout. Některých se dokonce chopily, aby jim zabránily spěchat dovnitř za jeho zdi.

„Ze strachu, abych nebyla vystavena posměchu, jsem považovala za nejlepší vyčkat, dokud se zástup nerozejde, anebo dokud nebudu moci vstoupit, aniž by si mne povšimli. Avšak počet lidí se místo toho, aby ubýval, zvyšoval, a v obavě, abych nepřišla příliš pozdě, jsem spěšně opustila svůj domov a prodírala se zástupem. Ve své úzkosti dostat se do chrámu jsem si nevšimla ani nedbala na dav, který mne obklopoval. Když jsem vstoupila do budovy, uviděla jsem, že ten rozlehlý chrám je podpírán jediným nesmírným sloupem a k němu je přivázán beránek celý zohavený a krvácející. Zdálo se, že my, kteří jsme byli přítomni, víme, že tento beránek byl rozdrán a zmučen kvůli nám. Všichni, kdo vstoupili do chrámu, museli před něj předstoupit a vyznat své hříchy.

„Těsně před Beránkem byla vyvýšená sedadla, na nichž seděla skupina lidí, kteří se zdáli být velmi šťastní. Světlo nebe jako by zářilo na jejich tvářích a oni chválili Boha a zpívali písně radostného díkůvzdání, které zněly jako hudba andělů. To byli ti, kteří přišli před Beránka, vyznali své hříchy, přijali odpuštění a nyní v radostném očekávání čekali na nějakou slavnostní událost.“

„I poté, co jsem vstoupila do budovy, mě přepadl strach a pocit hanby, že se musím pokořit před těmito lidmi. Zdálo se však, že jsem byla nucena jít dál, a pomalu jsem postupovala kolem sloupu, abych se postavila tváří v tvář Beránkovi, když zazněla polnice, chrám se zachvěl, ze shromážděných svatých zazněly vítězné výkřiky, budovu ozářila strašlivá záře, a pak vše zahalila hluboká temnota. Všichni ti šťastní lidé se spolu s tou září ztratili a já zůstala sama v tiché hrůze noci. Probudila jsem se v úzkosti ducha a sotva jsem se mohla přesvědčit, že se mi to jen zdálo. Připadalo mi, že můj úděl je zpečetěn, že Duch Páně mě opustil a už se nikdy nevrátí.“

„Brzy poté jsem měla další sen. Zdálo se mi, že sedím v naprostém zoufalství s tváří skrytou v dlaních a uvažuji takto: Kdyby Ježíš byl na zemi, šla bych k Němu, vrhla se k Jeho nohám a pověděla Mu o všem mém utrpení. Neodvrátil by se ode mne, slitoval by se nade mnou a já bych Ho navždy milovala a sloužila Mu. Vtom se otevřely dveře a vstoupila osoba krásné postavy a tváře. Soucitně na mne pohlédla a řekla: ‚Přeješ si vidět Ježíše? Je zde a můžeš Ho spatřit, přeješ-li si to. Vezmi všechno, co vlastníš, a následuj mne.‘“

„S nevýslovnou radostí jsem to vyslechla, ochotně jsem shromáždila veškerý svůj nepatrný majetek, každou drahocennou drobnost, a následovala svého průvodce. Dovedl mě k příkrému a zdánlivě chatrnému schodišti. Když jsem začala vystupovat po stupních, varoval mě, abych svůj zrak upírala vzhůru, abych nedostala závrať a neupadla. Mnozí jiní, kteří vystupovali po tom příkrém výstupu, padli dříve, než dosáhli vrcholu.“

„Konečně jsme dospěli k poslednímu stupni a stanuli přede dveřmi. Zde mi můj průvodce přikázal, abych odložila všechny věci, které jsem si s sebou přinesla. S radostí jsem je složila; potom otevřel dveře a vyzval mě, abych vešla. V okamžiku jsem stála před Ježíšem. Nebylo možno se zmýlit v té překrásné tváři. Tento výraz dobrotivosti a velebnosti nemohl náležet nikomu jinému. Když na mně spočinul Jeho pohled, ihned jsem věděla, že zná každou okolnost mého života i všechny mé nejniternější myšlenky a pocity.“

„Pokoušela jsem se ukrýt před Jeho pohledem, neboť jsem měla pocit, že nedokáži snést Jeho pronikavé oči; ale On se s úsměvem přiblížil a, položiv svou ruku na mou hlavu, řekl: ‚Neboj se.‘ Zvuk Jeho líbezného hlasu rozechvěl mé srdce štěstím, jaké dosud nikdy nepoznalo. Byla jsem příliš naplněna radostí, než abych mohla pronést jediné slovo, ale přemožena city jsem klesla tváří k Jeho nohám. Zatímco jsem tam bezmocně ležela, mýjely přede mnou výjevy krásy a slávy a zdálo se mi, že jsem dosáhla bezpečí a pokoje nebe. Konečně se mi vrátila síla a vstala jsem. Láskyplné oči Ježíšovy na mně stále spočívaly a Jeho úsměv naplňoval mou duši radostí. Jeho přítomnost mě naplňovala svatou úctou a nevýslovnou láskou.“

„Můj průvodce nyní otevřel dveře a oba jsme vyšli ven. Vyzval mne, abych si znovu vzala všechny věci, které jsem nechala venku. Když se tak stalo, podal mi zelenou šňůru, pevně svinutou. Nařídil mi, abych ji uložila blízko svého srdce, a kdykoli bych si přála vidět Ježíše, abych ji vyňala z nader a natáhla co nejdále. Varoval mne, abych ji nenechávala po delší dobu svinutou, aby se nezauzlila a nebylo obtížné ji narovnat. Uložila jsem šňůru blízko svého srdce a radostně sestupovala po úzkém schodišti, chválíc Pána a vyprávějíc všem, které jsem potkala, kde mohou nalézt Ježíše. Tento sen mi dal naději. Zelená šňůra v mé mysli představovala víru a krása i prostota důvěry v Boha začaly pronikat do mé duše.“ Testimonies, svazek 1, 27–29.

Od konce táborového shromáždění v Exeteru 17. srpna až do 22. října 1844 uplynulo šedesát šest dní. Těchto šedesát šest dní představuje období hlásání Půlnočního volání a v kontextu podobenství o deseti pannách ti, kdo tehdy zvěštovali toto poselství, představují ty, kdo měli olej, zatímco ti, kdo tehdy toto poselství nezvěštovali, žádný olej neměli.

V podobenství se sňatek odehrál na počátku doby prodlení. Právoplatný sňatek byl uzavřen a poté se všichni rozešli do svých domovů a čekali, dokud ženichův otec nerozhodl, zda je přípustné manželství naplnit. Nevěra mezi prvním sňatkem a druhým obřadem o půlnoci byla považována za cizoložství. Doba prodlení závisela na tom, že ženichův otec po určité období vyčkával, aby viděl, co se s nevěstou stane. Byla těhotná?

Když se otec rozhodl, že je vše v pořádku, začal půlnoční průvod; a začínal v noci, aby se předešlo tísnivému dennímu horku v Palestině. Z tohoto důvodu se od družiček, panen z podobenství, vyžadovalo, aby měly připraveny vlastní lampu i zásobu oleje pro půlnoční volání oznamující, že průvod ke svatbě je již na cestě, neboť se měl konat v noci. V Exeteru zaznělo půlnoční volání a buď jste měli dostatek oleje pro průvod připraven, anebo ne.

Když odcházeli z Exeteru s poselstvím, znázorňovali lid, který byl zapečetěn. Někteří měli dostatek oleje, aby vešli na svatbu 22. října 1844, a někteří ne. Těch šedesát šest dnů představuje časové období, kdy je Boží lid zapečetěn k uzavřeným dveřím nedělního zákona. Měli-li náležité množství oleje, vstoupili vírou do Nejsvětější svatyně. Sestra Whiteová znázornila, jak Boží lid v posledních dnech vstupuje do Nejsvětější svatyně, a v jejích dějinách alfa to byla zkouška života a smrti, která souvisela se vstupem vírou do Nejsvětější svatyně. V posledních dnech bude sto čtyřicet čtyři tisíc zkoušeno v tom, zda vstoupí vírou do Nejsvětější svatyně. Je to opět zkouška života a smrti.

V příštím článku budeme v těchto věcech pokračovat.

„Vyčištěním chrámu Ježíš ohlašoval své poslání jako Mesiáš a vstupoval do svého díla. Tento chrám, zbudovaný za účelem přebývání božské Přítomnosti, měl být názorným poučením pro Izrael i pro svět. Od věčných věků bylo Božím záměrem, aby každá stvořená bytost, od jasného a svatého seraфа až po člověka, byla chrámem pro přebývání Stvořitele. Kvůli hříchu přestalo lidstvo být chrámem pro Boha. Srdce člověka, zatemněné a poskvřené zlem, již nejevovalo slávu Božské Bytosti. Avšak vtělením Syna Božího je záměr nebe naplněn. Bůh přebývá v lidstvu a skrze spasující milost se srdce člověka znovu stává Jeho chrámem. Bůh ustanovil, aby chrám v Jeruzalémě byl trvalým svědectvím o vznešeném údělu otevřeném každé duši. Židé však neporozuměli významu stavby, na niž hleděli s takovou pýchou. Nevydali se jako svaté chrámy Božskému Duchu. Nádvoří jeruzalémského chrámu, naplněná vřavou nesvatého obchodu, až příliš věrně představovala chrám srdce, poskvřené přítomností smyslných vášní a nesvatých myšlenek.“

„Když Ježíš očistil chrám od kupců a prodavačů tohoto světa, oznámil tím své poslání očistit srdce od poskvřiny hříchu — od pozemských žádostí, sobeckých žádostivostí a zlých návyků, které kazí duši. Malachiáš 3,1–3 citován.“ Touha věků, 161.

„Prorok praví: ‚I viděl jsem jiného anděla, sstupujícího s nebe, maje velikou moc; a země byla ozářena jeho slávou. I zvolal mocně hlasem silným, řka: Padl, padl Babylon veliký a stal se příbytkem d'áblů‘ (Zjevení 18,1.2). To je totéž poselství, které bylo dáno druhým andělem. Babylon padl, ‚protože napojil všechny národy vínem hněvu svého smilstva‘ (Zjevení 14,8). Co je to víno? — Její falešná učení. Dala světu nepravou sobotu namísto soboty čtvrtého přikázání a zopakovala nepravdu, kterou satan poprvé řekl Evě v Edenu — přirozenou nesmrtelnost duše. Mnohé příbuzné bludy rozšířila daleko široko, ‚učíc naukám, jež jsou přikázáními lidskými‘ (Matouš 15,9).“

„Když Ježíš zahájil svou veřejnou službu, očistil chrám od jeho svatokrádežného znesvěcení. Mezi posledními činy jeho služby bylo druhé očištění chrámu. Tak i v posledním díle varování světa jsou církvím dána dvě zřetelná volání. Poselství druhého anděla zní: ‚Padl, padl Babylon, to veliké město, protože napájel všechny národy vínem hněvu svého smilstva‘ (Zjevení 14,8). A v mocném volání poselství třetího anděla je slyšet hlas z nebe, který praví: ‚Vyjděte z něho, lide můj, abyste nebyli účastni jeho hříchů a abyste nepřijali z jeho ran. Neboť jeho hříchy dosáhly až k nebi a Bůh se rozpomněl na jeho nepravosti‘ (Zjevení 18,4.5).“ Selected Messages, kniha 2, 118.